

P. Bartoloměj Smečka,¹ auditor, konzistorní rada, viceděkan. Narodil se do již tehdy četné rodiny (*31. ledna 1887 v Držovicích č. p. 12)² čtvrtlánika **Josefa Smečky** (*23. března 1851, †24. září 1912) v Držovicích (otec Bartoloměj (*1800, †1855), matka Florentina, roz. Trněná (*1813, †1892), a matky **Marianny** (*20. prosince 1847, †16. července 1932) v Držovicích, dcery Františka Pešáka a jeho manželky Terezie, roz. Skrojkové z Držovic.

Bartolomějovy rodiče oddával³ ve Vrahovicích dne 15. července 1873 P. Ignác Böhm. Bartoloměj se narodil jako devátý z 12 dětí. Právě narozené dítě bylo týž den pokřtěno ve farním kostele sv. Bartoloměje ve Vrahovicích Böhmovým nástupcem farářem P. Ondřejem Sedláčkem a obdrželo jméno „po dědečkovi“ Bartoloměj (křtěno ve Vrahovicích proto, že k nim jsou jeho rodné Držovice přifařeny). Prvorozený bratr František rodičům zemřel ještě v roce narození (*1873, †1873), sedmé dítě, sestra Růžena se dožila pouhých tří měsíců (*1883, †1884), stejně tak poslední Josef (*1895, †1895). Rodinu⁴ tvořily sestry Marianna (*1874), Josefa⁵ (*1876), Amalie (*1878) Hedvika (*1880), Františka (*1882), Anna (*1885) a Bernarda (*1889). Doplnňoval ji bratr František (*1891, †1914).⁶ Tatínek měl Bartoloměje obzvlášť rád, protože byl potenciálním dědicem hospodářství s tím, že sám bude „na stará kolena“ zajištěn. Maminka byla, jak tehdy bylo téměř zvykem, s přestávkami po dobu 22 let v „požehnaném stavu“. Přesto si za pomoci tatínka vedle péče o neustále se rozrůstající domácnost našla čas na křesťanskou výchovu všech potomků. Bartolomějovo confiteor, z něhož bychom mohli usuzovat a hledat důvody, proč se jako dorůstající jinoch rozhodl stát knězem, nemáme. V jeho rozhodování určitě dominantní roli sehrál farář P. Josef Hyvnar (*1845, †1923),⁷ působící ve Vrahovicích v letech 1892-1913. Dne 2. června 1898 doprovázel Bartoloměje a jeho o málo starší sestru Annu do Olomouce, kde byli oba sourozenci arcibiskupem Kohnem confirmováni.⁸ Bartoloměj přijal jméno Stanislav.⁹ Bartoloměj dostal od P. Hyvnara pozitivní svědectví o mravní bezúhonnosti a náboženské zralosti a tak po maturitě v r. 1906 mohl nastoupit do alumnátu a na bohosloveckou fakultu do Olomouce, aby se připravil na dráhu kněze.

Mezi nejvýznamnější vyučující, kteří ho jak v semináři v Salesianu,¹⁰ tak po dobu studií na samostatné fakultě¹¹ formovali, patřili pozdější moravský metropolita ThDr. Leopold Prečan (*1866, †1947)¹² (církevní právo), prof. ThDr. Jan Hejčl (*1868, †1935)¹³ (biblistika, orientální jazyky a církevní dějiny), prof. ThDr. Josef Kachník (*1859, †1940)¹⁴ (morální teologie a katolická etika), prof. ThDr.

¹ Fotografie je z r. 1940.

² MZA Brno, matrika narozených ve Vrahovicích, 1835-1889, sign. 9855, díl III., s. 247/274, fol. 198.

³ MZA Brno, matrika oddaných ve Vrahovicích 1784-1880, sign. 9862, díl II., s. 168/177, fol. 141.

⁴ SOkA Prostějov, fond OU Prostějov, inv. č. N, č. pomůcky 657, sčítací operáty pro č. p. 1-144, rok 1900, fol. 38-41.

⁵ Josefa jako jediný z Bartolomějových sourozenců se dne 3. 9. 1901 ve Vrahovicích provdala za 36 letého vdovce Františka Vysloužila (*1865). Narodili se jim Bartolomějovi synovci a neteře: František Bořivoj (1903-1927), Alois (1904-1995), Jaromíra (1906-1991), provd. Skoupilová a Anna (1909-1992), která zůstala svobodná a bezdětná; Marek, V.: Po stopách příbuzných rodiny Markovy. Souhrn životopisných dat. Prostějov 2019, samizdat, s. 128, uloženo v SOkA Prostějov, sig. 302214 . 14293.

⁶ František padl dne 18. 9. 1914 ihned na počátku první světové války v Haliči a je uveden na pomníku padlých v první světové válce v Držovicích na Mor.

⁷ Farní kronika ve Vrahovicích od r. 1901, s. 15 a násl.; Filiální kostel sv. Floriána v Držovicích 1915-2015. Držovice: obec 2015, s. 43.

⁸ Přijali svátost biřmování.

⁹ SOkA Prostějov, matrika biřmovaných ve farnosti Vrahovice 1875-1908, inv. č. 58, XII d, s. 60.

¹⁰ Vicerektorem semináře byl v letech 1899-1910 P. Cyril Sládeček, spirituálem P. František Pospíšil (1901-1915).

¹¹ Děkany v letech 1906-1910 se vystřídali prof. ThDr. Eduard Dominik (1854-1919), Josef Tittel (1849-1929), Jan Alois Kubíček (1857-1929) a Josef Kachník (1859-1940).

¹² Hanuš, Jiří: Malý slovník osobností českého katolicismu 20. stol. s antologií textů. Brno, CDK 2005, s. 123.

¹³ Ottův slovník naučný, dodatky 2, 2. Praha: Nakladatelství J. Otto 1933, s. 1068.

¹⁴ Ottův slovník naučný, dodatky 3, 1. Praha: Nakladatelství J. Otto 1934, s. 314.

Eduard Dominik (*1854, †1919)¹⁵ (Nový zákon), prof. ThDr. Richard Špaček (*1864, †1925)¹⁶ (speciální věrouka) a prof. ThDr. Josef Tittel (*1849, †1929)¹⁷ (církvní dějiny).

Ze třiceti spolužáků se podařilo stručně zmapovat jen dvanáct jeho spolubratří ve službě. Uvádíme v abecedním pořadí. Po vysvěcení to byli P. Josef Blažek, (*25. dubna 1887, Moravská Stará Staříč, †7. března 1967 v Svinově), P. Arnošt Hrabal (*4. prosince 1886 v Buchlovicích u Uh. Hradiště, †30. prosince 1969 v Buchlovicích), farář ve Velké Moravě pod Kralickým Sněžníkem, Odrách a naposledy v Buchlovicích, básník, pedagog, akad. malíř, grafik.¹⁸ Třetím je P. Antonín Hráček, (*7. března 1883 v Kunovicích, † 27. května 1958 v Kunovicích). Mons. ThDr. František Kolář (*20. srpna 1868 v Moravské Bukové, †23. července 1952 v Protivanově), v r. 1940 byl duchovním v expozituře ve Starém Městě u Uh. Hradiště, v letech 1949-1951 děkanem tamtéž. P. František Kubíček (*27. května 1887 v Rudě nad Moravou, †22. září 1958 v Olomouci), farář ve Vermířovicích, v letech 1938-1940 jako druhý kaplan ve Vrahovicích, od r. 1940 působil jako pomocný kněz v Prostějově u sv. Petra a Pavla.¹⁹ P. Karel Látal (*19. prosince 1886 v Toveři, †31. ledna 1972 v Dubu n/M), byl vězněn pod č. 391 ve skupině 146 diecézních kněží v Želivi.²⁰ P. Emil Maria Mlýnek (*2. února 1887 v Kroměříži, †13. února 1949 v Kroměříži). P. Josef Pospíšil (*31. října 1887 v Paloníně, †21. srpna 1963 v Paloníně u Mohelnice), P. Josef Slepánek (*1885 v Bukové, †9. června 1948 v Bukové-Protivanově), P. Eduard Tabáček (*10. října 1886 v Moravských Boršicích, †4. prosince 1959 ve Švábenicích), kde byl posledním děkanem. Prelát Mons. ThDr. PhDr. František Vlach (*16. ledna 1887 v Moravských Stříbrnicích, †1. září 1958 ve Stříbrnicích). Od 1936 byl ředitelem Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, jímž byl během války a po ní. Posledním je P. Jan Zapletal O. Cap. (*14. května 1887 v Oseku nad Bečvou, †4. listopadu 1965 v Olomouci).

Po dva roky (1909 a 1910) byli Bartolomějovými mladšími spolužáky: po druhé světové válce obnovitel UP v Olomouci, prof. ThDr. František Cinek (1888-1966). Druhým byl Josef Židek (*1889, †1968),²¹ v současné době polozapomenutá postava moderních českých církevních dějin 20. stol., spjatá s vesnicí Chudobín na Litovelsku, označovanou za „pravoslavný Řím“, kde postavil dva původně pravoslavné chrámy.

Po čtyřleté formaci v semináři a studiu na fakultě v Olomouci na jaře roku 1910 Bartoloměj přijal podjáhenské a jáhenské svěcení. Tradičně, na svátek slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje, dne 5. července 1910 byl slavnostně vysvěcen na kněze metropolitou moravským, tehdy ještě arcibiskupem, kardinálem Františkem Saleským Karlem Bauerem (*1841, †1915).²² Jako svému duchovnímu otci mu slíbil věrnou službu Bohu a lidem. O pět dní později dne 10. července 1910 byl vrahovický kostel sv. Bartoloměje svědkem jeho slavné primice. V průvodu k oltáři ho vedl výše zmíněný farář P. Josef Hyvnar. Nejšťastnějším byl, jeho již tehdy nemocný, rodný otec.

¹⁵ Český slovník bohovědný 3. Ed. Antonín Podlaha. Praha: V. Kotrba 1926, s. 574.

¹⁶ Ottův slovník naučný, dodatky, 6, 2. Praha: J. Otto 1943, s. 814.

¹⁷ Petera, Václav: Géniové církve, sv. 8. Knihovna teologické fakulty UK Praha.

¹⁸https://www.google.cz/search?q=pater+arno%C5%A1t+hrabal&sxsrf=AleKk01OX-q_i8EC-XpEr_CoflFpzTRbIQ:1603364016007&ei=r2SRX7LEPITJgwe975_gDA&start=10&sa=N&ved=2ahUKewjy1_m0hMjsAhWE5OAKHb33B8wQ8tMDegQICx2&biw=1536&bih=717#spf=1603364131682 - cit 15. 10. 2020; [Arcibiskupský palác představí dílo kněze a umělce Hrabala - Křesťan dnes \(krestandnes.cz\)](http://www.krestandnes.cz), cit. 15. 1. 2021.

¹⁹ Kavička, Karel: Farní kostel svatého Bartoloměje v Prostějově-Vrahovicích. Brno. Kartuziánské nakladatelství 2015, s. 102.

²⁰http://www.katopedia.cz/index.php?title=Seznam_kn%C4%9B%C5%BE%C3%AD_internovan%C3%BDch_v_%C5%BElivsk%C3%A9m_kl%C3%A1%C5%A1te%C5%99e - cit. 9. 11. 2020.

²¹ Marek, Pavel: Josef Židek. Nástin života a díla reformního kněze, zakladatelské postavy pravoslavné církve na Moravě. Olomouc: Univerzita Palackého 2010, 351 s.

²² Hanuš, Jiří: Malý slovník osobností českého katolicismu 20. stol. s antologií textů. Brno: CDK 2005, s. 12.

Nepodařilo se zjistit první kaplanské působišťe, kde jako novokněz²³ sloužil do 17. srpna 1912. Od tohoto data do poloviny r. 1913 byl kooperátorem (kaplanem)²⁴ ve farním kostele sv. Anny v Boršově (od r. 1872 Porstendorf) u Moravské Třebové (dnes její předměstí). Podle pokynů svého faráře kázal, zpovídal, uděloval křty, oddával, navštěvoval nemocné, uděloval svátost nemocných, pohřbíval své farníky. V r. 1914 ve svých 27 letech narukoval a šel do války, která mu přinesla velkou životní zkušenost a šrámy na duši. V r. 1917 byl v Olomouci vojenským kurátem rakouské armády (příslušník „venerabili cleri castrensis“)²⁵ v hodnosti kapitána.

Do Pavlovic u Kojetína přišel P. Bartoloměj jako kaplan dne 1. ledna 1918 z Jevíčka. Od 1. května 1919 sloužil v kostele sv. Ondřeje jako administrátor. Protože dne 30. dubna 1919 skonal zdejší farář P. Martin Múčka,²⁶ který ve farnosti působil od 23. listopadu 1903, hlásilo se do Pavlovic 18 kandidátů, z nichž nejmladší byl zdejší administrátor P. Bartoloměj. Farníci si ho tak oblíbili, že se rozhodli prosadit ho za faráře.²⁷ Mezitím byl ustanoven farářem P. Antonín Pospíšil z Dolního Němčí u Uherského Brodu. Dne 9. září 1919 se přijel na kostel a faru podívat a narazil na odpor. Podle Pamětní knihy obce Pavlovice²⁸ „...někteří občané řekli mu přímo, že si nikoho jiného nepřejí za faráře, než zdejšího administrátora, a bude li ustanoven někdo jiný, že budou v té revoltě pokračovat“. Když P. Pospíšil viděl odpor, raději podepsal odstup a vrátil se do Dolního Němčí. Za ustanovení P. Smečky za faráře se postavila i deputace starostů z přifařených obcí a „orodovala“ v Olomouci, Brně a v Praze. Až 29. února 1920 „věc byla vyřízena“.²⁹ Proto od 1. dubna 1920 byl P. Smečka jmenován farářem v Pavlovicích a dne 14. dubna 1920 byl instalován děkanem Hájkem z Ivanovic.³⁰ Jeho příjem činil tehdejších 2.785,77 Kč. Již v červenci r. 1920 zahájil a v r. 1921 organizačně dokončil velké opravy kostela³¹ včetně elektroinstalace, nových maleb, oprav oltářů, kazatelny, křtitelnice, soch, vyladění varhan a nákupu mešních rouch, to vše za tehdejších 123.437,- Kč,³² přibližně z poloviny hrazené od kostelního konkurenčního výboru, zbytek byl z milodarů. Elektrické osvětlení bylo zavedeno až v r. 1933 z milodarů farníků, v r. 1937 byla dána na kostel celá nová střecha, v r. 1938 znovu vymalován a v r. 1946 byl celý kostel i zídka kolem něj opětovně zomítány.³³

Když se P. Smečka ujal role faráře, vyhlásil sbírku na nové zvony (původní byly rekvírovány v r. 1917 pro válečné potřeby). Konečně dne 26. dubna 1925, na druhou neděli po Velikonocích, se spoluúčastnil s kroměřížským kanovníkem Janem Daňkem za asistence četných kněží a účasti celé farnosti posvěcení tří nových zvonů – 1. Panna Maria, váha 480 kg, od farníků z obce Srbce, 2. sv. Cyril a Metoděj, váha 244 kg, od farníků z Pavlovic, Dřínova a Vlčích Dolů, 3. sv. Ondřej, váha 162 kg, od farníků z Pavlovic, Dřínova, Vlčích Dolů a Unčic. (Jméno třetího zvonu bylo na počest patrona kostela). Osudný byl 12. březen 1942, kdy všechny tři nové zvony byly opět zrekvírovány pro válečné

---

²³ Konzistoř vysílala české novokněze do farností s většinou obyvatel a farářem německé národnosti. Měli si jednak prohloubit znalosti německého jazyka, ale přede vším to byl záměr zvýšit jejich psychickou odolnost v cizím, často nepřátelském prostředí. Pozitivem byla nutnost důkladné přípravy na pastorační práci, která je nutná k pracovitosti, svědomitosti, neboť jen tak mohli v německém prostředí obstát.

²⁴ V dnešní terminologii farním vikářem.

²⁵ Ctihodného pevnostního (posádkového) kléru.

²⁶ SOKA Prostějov, Pamětní kniha obce Pavlovice u Kojetína 1888-1937, inv. č. 8, s. 111, (scan 68).

²⁷ Pamětní kniha farnosti Pavlovice u Kojetína, s. 104; za laskavé věnování kopie přísl. stránek a zprostředkování autor děkuje P. Mgr. Tomáši Stroganovi a Mgr. Zdeňce Mollinové.

²⁸ SOKA Prostějov, Pamětní kniha obce Pavlovice u Kojetína 1888-1937, inv. č. 8, s. 115 (scan 62).

²⁹

<http://digi.archives.cz/da/permalink?xid=C21535C949A84E3D972F8DC8E81D17C1&scan=c68f619571354a319638fd62684c63ed> – cit. 2. 11. 2020.

³⁰ SOKA Prostějov, Pamětní kniha obce Pavlovice u Kojetína 1888-1937, inv. č. 8, s. 120, (scan 63).

³¹ Kostel je zasvěcen sv. Ondřeji a pochází z r. 1725.

³² SOKA Prostějov, Pamětní kniha obce Pavlovice u Kojetína 1888-1937, inv. č. 8, s. 120, (scan 64).

³³ Pamětní kniha farnosti Pavlovice u Kojetína, s. 105.

účely. „Při snímání ženy a děti plakaly, muži zatínali pěsti, vidouce, jak to, co milovali a na co střádali, chvilková zloba zničí“.³⁴ V letech 1968/9 byly znovu ulity nové zvony a posvěceny.

Farář Smečka sloužil mše svaté, zpovídal, kázal, navštěvoval nemocné a uděloval svátost nemocných, pohřbíval zemřelé, zapojoval se do místní spolkové činnosti, byl ve školní radě. Byl postavou vysoký, hřmotný, ramenatý, typický Hanák. Povahově byl přísný, neústupný, přímý a otevřený na kazatelně i v jednání. Požíval autority ve farnosti jako nikdo před ním, i když z prvního obdivu a lásky u lidu se mnoho časem ztratilo. Imponoval svou vysokou postavou, bystrostí a rázností, která nešetřila nikoho, šlo-li o zájmy duchovní správy. Měl rád ve všem pořádek a neostýchal se často i tvrdými slovy pořádek v kostele i mimo něj udržovat. Jinak byl však člověkem nanejvýš spravedlivým, pohostinným. Sám obhospodařoval 20 měřic farských polností a pečoval o ovocnou zahradu³⁵ [a určitě i o včely, pozn. aut.]. V r. 1938 se stal viceděkanem a Limbo ornatus (s právem nosit děkanský límeč). Čestný titul konzistorního rady obdržel v r. 1940 k 30. výročí kněžství. V r. 1942 se mu dostalo uznání jeho práce a byl jmenován místoděkanem tehdejšího švábenického děkanátu.

Vedle své pastorační činnosti významně duchovně a především finančně podporoval studenty, z nichž pak byli adepti ke kněžství,³⁶ (př. bohoslovec P. Beránek aj.) resp. k řeholnímu životu.³⁷

P. Smečka si zachoval i vztah k rodné obci. V polovině r. 1928 byl účastníkem dnes již historického prvního sjezdu rodáků v Držovicích, konaného při příležitosti 10. výročí vzniku republiky a odhalení pomníku padlých obětem první světové války.³⁸ V rámci svých aktivit rád přijel i do Vrahovic oddat i pohřbít (ev. pokřtít) své příbuzné³⁹ či známé z Držovic. Jako novokněz asistoval v r. 1912 při pohřbu svého otce, v r. 1932 pohřbíval svou matku, oba ve Vrahovicích. Dne 5. ledna 1924 ve Vrahovicích byl spolu s P. Josefem Bajarem (*1866, †1927) celebrantem při pohřbu svého bratrance Aloise Smečku.⁴⁰ Na přelomu září a října 1927 pochovával nadějného gymnaziálního profesora, synovce Františka Bořivoje Vysloužila (*1903, † 1927).⁴¹

Chování a vystupování P. Bartoloměje v době protektorátu bylo bezvadné a vlastenecké. Těšil farníky, jak mohl, posiloval je ve víře v konečné vítězství nad Hitlerem. V r. 1945 sehrál velkou roli při výkupu pozemků sousedících s hřbitovem za účelem jeho rozšíření. Po skončení války se však ze svobody těšil jen krátce. Při

³⁴ Ibid., s. 89.

³⁵ Ibid., s. 104-106.

³⁶ Ibid., s. 105.

³⁷ [39brezen2017web.pdf \(mukolin.cz\)](#) s. 15, cit. 10. 1. 2021.

³⁸

<http://digi.archives.cz/da/permalink?xid=5BE22DEAE4E211E0BF52002622ABC2BF&scan=ccd1eed15e5e485290984fe406df9603> cit. 2. 11. 2020; na pomníku je uveden i Bartolomějův předposlední bratr František.

³⁹ P. Smečka byl „vlastníkem“ (v anglosaské literatuře „posunutý bratranec“) babičky autora Anny Markové, roz. Trněné.

⁴⁰ Marek, Václav: Po stopách příbuzných rodiny Markovy. Souhrn životopisných dat. Prostějov 2019, s. 135. Uloženo v SOKA Prostějov, sig. 302214 . 14293.

⁴¹ MZA Brno, matrika narozených ve Vrahovicích 1890-1910, díl IV., fol. 123 (scan 123).

operaci ve Vyškově na přelomu července a srpna si lékaři nebyli schopni s jeho rakovinou poradit. Dne 1. září 1946 v Pavlovicích se tento muž silný duchem i tělem ve věku pouhých 59 let⁴² navrátil do Boží náruče. Kondolenční telegram za českou vládu poslal Mons. František Hála, tehdejší ministr pošt, nejbližší Šrámkův spolupracovník.⁴³ Dne 4. září 1946 byl P. Smečka pochován v Pavlovicích u Kojetína, podle vlastního přání mezi své farníky v kněžském hrobě, uprostřed těch, jimž rozdával Boží a své srdce nepřetržitě přes 27 roků.⁴⁴ Pohřební obřady vedl olomoucký generální vikář doc. ThDr. Oldřich Karlík (*1889, †1949)⁴⁵ s ThDr. Bořivojem Karlem Kyselým, o málo starším Smečkovým držovickým rodákem a bratrem v službě. Uložení k dočasnému odpočinku se účastnilo 53 kněží z širokého okolí a velký počet hostů z Prostějova i z rodné obce Držovice, včetně Bartolomějova synovce Aloise Vysloužila (*1904, †1995)⁴⁶ a svobodné neteře Anny Vysloužilové (*1909, †1992).⁴⁷

Měli bychom z dnešního pohledu hodnotit P. Bartoloměje Smečku, možno ho označit za dělníka na vinici Páně. Smečkovou životní metou nebyla kariéra v církvi, netoužil po vyznamenáních, medailích a titulech, ale chtěl svůj život zasvětit Bohu a službě lidu. Vedle plnění kněžských povinností, především v počátcích, v Pavlovicích významně působil a ovlivňoval svými myšlenkami jak dospívající mládež, tak dospělé. Za 27 let služby svým farníkům zaslouží, při letošním 75 letém výročí skonu, připomínku a hold jeho životu, vděk a poděkování. Zcela oprávněně jeho náhrobek tvoří vrchol pomyslného velkopavlovického „kněžského Slavína“, v němž čeká na vzkříšení jak on, tak jeho předchůdci i následovníci.

Sestavil RNDr. Václav Marek, CSc.

---

⁴² SOKA Prostějov, Pamětní kniha obce Pavlovice u Kojetína 1888-1937, inv. č. 8, s. 194.

⁴³ Marek, Pavel a kol.: Jan Šrámek a jeho doba. Brno, CDK, 2011, 784 s.

⁴⁴ Kniha úmrtí Pavlovice u Kojetína, sv. IV. s. 23, fol. 6, uloženo na OÚ Němčice nad Hanou.

⁴⁵ Marek, Václav, Marek, Pavel: „Služebníci užiteční“. Medailony duchovních pochovaných ve Vrahovicích. Nakl. Kauli Publishing Praha, s. 30; Marek, Václav: Držovičtí rodáci v Božích službách. Nakl. Kauli Publishing Praha 2021, v tisku.

⁴⁶ MZA Brno, matrika narozených ve Vrahovicích 1890-1910, sign. 9856, díl IV., s. 139 (scan 140).

⁴⁷ Ibid fol. 203 (scan 204).